

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, DIANA

Viața are abonament pe toate liniile : povești, în mers, din București /

Diana Popescu. - București : ZYX Books, 2024

ISBN 978-606-95952-6-8

821.135.1

Director editorial: Alexandra RUSU

Editor coordonator și redactor: Maria TĂNĂSESCU

Corector: Maria STOICA

Design grafic și ilustrație: Adelina BUTNARU

DTP și prepress: BONTIPO SRL

@ ZYX BOOKS, 2024, pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ART GROUP PUBLISHING SRL.

Orice reproducere a lucrării de față, totală sau parțială, și închirierea acestei cărți fără acordul scris al editorului sunt strict interzise și se sancționează conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-95952-6-8

ZYX Books

VIATA ARE DIANA POPESCU ABONAMENT PE TOATE Povești - în mers - din București LINIILE

ZYX Books

8	Parenting din mers	152	Complimente și amabilități
18	Mâncare forever	158	Bebeluşeasca fără profesor
32	Solo Story 1	162	„Folclor“ de călător
36	Educația și chinurile ei	170	Solo Story 4
50	Drame de tot soiul	174	Copiii, aceste spectacole la care aş plăti oricând bilet
62	Oamenii „invizibili“	184	„Cerşetorii“
66	Nu toți eroii poartă mantie	188	Solo Story 5
70	Solo Story 2	188	Despre oameni și scrum
74	Comicii de serviciu	192	Veşnicii nemulțumiți
86	Relații (și complicații) de familie	202	Pensionarii
94	Situații pentru care nu te pregătește nimeni	216	Adolescenții
100	Subway Stories	226	Solo Story 6
104	Spinoasa chestiune a banilor	230	Legende din Drumul Taberei (și nu numai)
112	Iubirea are abonament pe toate liniile	236	Bragadiru City
120	Bunici și nepoți (adorabili toți)	242	Nume, supranume, alinturi
132	Transportul alternativ (taxi, uber & co)	246	Ocazii speciale
136	Spiritul străzii	252	Slăbiciunile mele
140	Solo Story 3	258	Minunatele „reîncarnări“ ale controlorilor STB
144	Amestecate		

→

Nu vă lăsați păcăliți: niciunul dintre autobuzele, troleibuzele ori tramvaiele care circulă prin București nu e doar un autobuz, un troleibuz sau un tramvai. Parcul auto al STB e, de fapt, o colecție de teatre neconvenționale, mereu în mișcare. Fiecare mijloc de transport circulă prin oraș echipat cu propria scenă atipică, pe care actori încă anonimi participă la un festival al tragicomediei.

Sunt o mare consumatoare de teatru, în toate formele lui, deci nu mi-aș putea refuza deliciile acestor reprezentații. Drumurile zilnice alături de protagoniști și spectatori necunoscuți sunt o „plăcere vinovată“, utilă și cât se poate de instructivă. Nu doar că ajung unde am nevoie, dar fac și un exercițiu necesar oricărui dintre noi: o ieșire din bulă, un plonjon în realitatea uneori crudă, alteori de-o blândețe înduioșătoare. Mi s-a părut nedrept să țin doar pentru mine toate întâmplările, dialogurile, glumele, tristețile, îndoielile, tandrețurile la care asist, în „peregrinările“ mele bucureștene. Fiindcă ele merită o scenă mai mare și-un public numeros. Ba, uneori, chiar aplauze.

Așa se face c-a apărut această carte: un jurnal mobil, un „buletin de București“ agitat și colorat ca orașul însuși. O dare de seamă plină de furie, entuziasm, resemnare, delicatețe, vorbe de duh și absurd antologic. Un maraton savuros de râsu'-plânsu', căruia vă invit să-i fiți martori. Și, de ce nu, participanți!

→ **Diana Popescu**

→

Un drum prin București cu tramvaiul, autobuzul, metroul ori troleibuzul e mult mai mult decât deplasarea din punctul A în punctul B. Fiecare călătorie îți poate oferi, cu dărnicie, o bucățică din marea oglindă în care poți privi în ochi orașul, acest nesfârșit, neobosit și complet neplictisitor Univers.

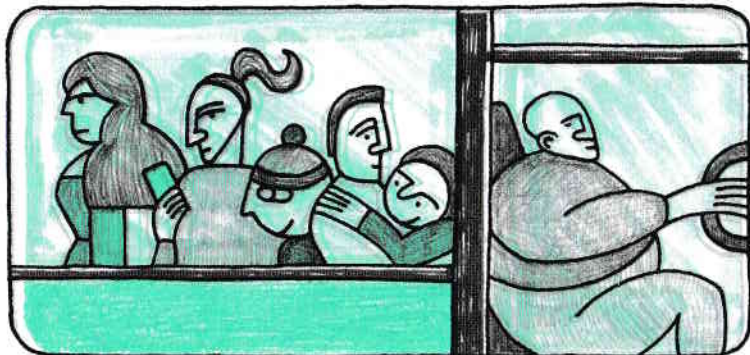
Despre viața care mustește prin mijloacele de transport în comun din București vorbeam și scriam constant la B365.ro, site-ul nr. 1 cu și despre București.

Dar, într-o zi, a devenit clar că trebuie să facem asta foarte organizat. Un telefon la Diana (acum „spioanca STB“) și Cronicile STB au devenit rubrică de sine stătătoare.

De la cronici la carte e un pas, în sfârșit parcurs și el. E ca și cum toate bucățile de oglindă pomenite mai sus s-au lipit, în sfârșit, într-un super glob disco.

Viața în București chiar are abonament pe toate liniile, iar asta merită o petrecere!

→ **Echipa B365.ro**

→

În autobuzul 484, o mamă își chestionează mitraliat fiica adolescentă. Fiecare întrebare e pusă pe ton răstit și cu mină bosumflată, de parcă orice subiect e un potențial motiv de ceartă.

- Ce note ai la istorie?
- Încă nu mi-a pus.
- Ce profesoară ziceai că pleacă în februarie?
- Profa de română.
- Îți trebuie scutire pentru mâine?
- Nu, sunt OK.
- Ți-e foame?
- Nu prea.

Fata e obișnuită cu intonația aparent arțăgoasă a mamei, așa că-i răspunde relaxată, în timp ce se joacă pe telefon. O admir. În locul ei, aș fi fost crispată rău și-aș fi răspuns perfect stupid la interogatoriu:

- Ce note ai la istorie?
- Ce note vrei tu!
- Ce profesoară ziceai că pleacă în februarie?
- Spune-mi tu care, și aia pleacă!
- Îți trebuie scutire pentru mâine?
- Dacă zici tu că-mi trebuie, îmi trebuie!
- Ți-e foame?
- Nu știu... Îmi e?

→

Un tată are de dezlegat misterele universului, la solicitările exprese ale fiului de cam 5 ani:

- Tati, pentru mâine ce-o să fie azi? Și pentru data trecută azi e mâine?

(Stimate domn, aș zice că sunteți, încă, la început. Vă doresc succes, răbdare și acces nelimitat la net.)

O femeie slăbuță și încercănată se chinuiește să-și convingă bebelușa să stea liniștită măcar câteva clipe. Copila e de cu totul altă părere. Iar femeia nu pare să mai aibă energie pentru joaca asta continuă.

O călătoare cu părul alb ca zăpada observă situația și încearcă să dea o mână de ajutor: se străduiește să-i atragă atenția celei mici, cât să obțină un mic răgaz pentru mamă. O ține de mânuțe, îi spune poezii, face gesturi caraghioase. Când fetița începe să râdă, străina îi spune, încântată:

— Ești o prințesă!

— E o obrăznicătură! „protestează“ mama. Dar o face zâmbind. Un zâmbet mic, obosit și el. Femeia profită de intervenția salvatoare a necunoscutei și dă un telefon: „Da, am fost. I-am luat pâine, brânză și suc din ăla de care bea el. Și bețișoare de urechi, că-l doare măseaua. Acum merg până la mama, că face ciorbă, să mănânc și io o ciorbă. A, ba nu, face tocniță de cartofi! Ce face, aia mănânc...”

→

Femeia urcă în autobuzul 484 ținându-și băiețelul de-o mână. Pe cealaltă, copilul și-o ține țeapănă, cu degetul arătător îndreptat în sus. Mama găsește două scaune libere, îl instalează grijulie pe puști și-l privește cu un amestec de teamă și tandrețe. Micuțul nu observă toate astea: e prea ocupat să-și studieze, ca pe ceva nemaivăzut și extrem de interesant, degetul ridicat. După câteva secunde, decide să-l îndrepte către mamă și s-o privească în ochi, parcă așteptând întrebarea. Firește, întrebarea vine imediat:

— Te doare, mami?

— Mă doare, dar *thă* știi că la grădi m-a durut mai tare!

— Aoleu, îmi pare rău... Știi ceva? Bine măcar că nu s-a umflat.

— Da, bine măcar! repetă copilul pe ton foarte serios.

— Dar tot nu înțeleg cum te-a putut înțepa o albină, pe vremea asta...

— Nici eu nu înțeleg, mama.

— Aveți voi albine la grădi?

— N-avem!

— Și-atunci, cum te-a înțepat una pe tine?

— Am făcut eu *roth!*

— Ai făcut tu rost? (Mama începe să râdăz De unde?)

— Am cumpărat-o de la mall!

→

Pe lângă stația STB Smârdan trec două mame tinere, împingând fiecare câte un cărucior:

— Și, ce ți-a zis doctoru'? I-a dat diversificare?

— Un c*cat i-a dat!

(Zău că nu mai înțeleg nici pediatrii, nici parentingul.)

→

Tatăl își extrage dintr-un 226 cei doi copii. Unul dintre băieți are vreo 5 ani, celălalt – în jur de 3. În timp ce le preia ghiozdănelele, îi întreabă:

— Ia ziceți, ați fost cuminți azi?

— Da, răspunde imediat cel mare.

— BA DA!!! protestează din reflex mezinul.

→

În stația STB „Dr. Mihai Ciucă“, 5 călători așteaptă autobuzul. În timpul ăsta, o fetiță de vreo 4 ani decide c-ar fi o idee bună să alerge – la vale – pe rampa de la intrarea în bloc. Reușește o tură-fulger, apoi se pregătește de a doua. Îngrijorat, tatăl ei încearcă s-o întoarcă din drum:

Nu e deloc distractiv să faci asta! Ai văzut că ți-a fost frică și te-ai și împiedicat... Era să și cazi, ți s-a părut ție distractiv?

— DAAA! strigă copilul alergând și râzând cu gura până la urechi.

→

Pe linia 226, tatăl încearcă să obțină de la picul lui (cel mai probabil proaspăt intrat la clasa pregătitoare) detalii despre noul colectiv:

— Și, cum sunt colegii tăi?

— Bine.

Nemulțumit de răspunsul laconic, părintele insistă:

— Nu e niciun copil așa... mai poznaș?

Nedumerit, băiețelul întreabă:

— Ce e aia poznaș?

Tatăl oferă explicații:

— Un copil neastâmpărat.

— Ce e aia *neastâmpărat*?

— Un copil care face scandal!

Puștiul, din ce în ce mai nedumerit:

— Ce e aia scandal?

Adultul începe să cedeze. Dar curiozitatea învinge, până la urmă.

Se repliază și reformulează:

— Și zici că toți copiii sunt cumiți?

→

Fata are cam 20 de ani și e-ntr-o conversație lungă cu unul dintre părinți. Din ce spune, în timp ce privește pe fereastră, pe traseul

lui 336 către Universitate, rezultă că are un frate mai mic, licean.

Și că liceanul ar avea nevoie de cel puțin o intervenție rapidă:

„Dacă vezi că-i obosit, mai retrage-l și tu de la școală. O dată, de două ori pe lună. Scoate-l în zilele în care pierde cel mai puțin și lasă-l să se mai odihnească. Așa fac toți, în clasa a XII-a. Numai eu am fost proastă și-am participat la toate orele... Și ăia care nu veneau n-au pățit nimic!

Dar să nu-i dai chestii pentru lipsă de melatonină, să-i dai ceva să se mai relaxeze. Nervocalmin cu valeriană. Și niște ceai de levănțică.“

Face o pauză, apoi continuă șirul destăinuirilor:

„Și se mai stresează și din cauza coșurilor! Mai ales că-i place o fată. Dar e foarte amuzant, că-mi tot pomenește de fata aia.

«FATA AIA», așa îi și zice. E mort după ea, fraieru'! Să vezi: trebuie să-și schimbe ochelarii și voia să-și ia tot unii pătrășoși. Am încercat să-l conving că ăștia nu se mai poartă. Ce crezi c-a răspuns?

«Așa mi-a zis și FATA AIA». Băi, da' n-are și ea un nume?

Și azi mi-a spus, da' așa, încet: «Daria». Și-am făcut mișto, că și-a cumpărat hanoracul ăla fiindcă i-a zis ea. I-am și spus: «Dacă îți ziceam eu, nu ți-l luai!».

«Ba da, dacă îmi ziceai tu, îl luam. Dacă îmi zicea mama, atunci nu mi-l luam sigur!».

→

Fetița de cam 7 ani, către mamă, în timp ce ține în brațe un snop de umerase învelite în catifea roz:

— Ți-ai cumpărat 5 chiloți?

— 5 șosete.

— 5 perechi de șosete? Ferească sfinții!

— Așa era setul...

— Auzi, dar noi am mai fost la magazinul ăsta, nu?

— Da, am mai fost. De-acolo ți-am luat și costumul de baie care-ți place ție.

— Care costum de baie, că avem 2.000?!

— Ăla, ultimul.

— Ăla cu sclipici și paiete?

— Nu...

— Ăla cu animale din junglă?

— Nu, ăla cu fustiță peste slip...

— A, ăla, da. Știi ceva? Desenul animat care-mi place mie cel mai mult e Lilo & Stitch! Lilo & Stitch sunt noii mei eroi preferați din desenele animate!